

Advent ako príprava na Pánov príchod

„Advent nám ponúka čas na zastavenie a stíšenie, aby sme mohli prijímať Božiu prítomnosť.“ Nový článok k liturgickému roku.

03.12.2017

„Daj svojim veriacim, prosíme Ťa, všemohúci Bože, aby sa rozhodne vybrali v ústrety Kristovi, svojimi spravodlivými skutkami pri jeho príchode, aby tak zhromaždení po jeho pravici, boli hodní vlastníť Nebeské Kráľovstvo.“ Tieto slová z

kolekty na prvú adventnú nedeľu nám ponúkajú výrazný jas svetla na konkrétny charakter tohto obdobia na začiatku liturgického roka.

Odrážajúc postoj múdrych panien z Evanjeliového podobenstva, ktoré si prezieravo zobrali dostatok oleja, keď očakávali príchod Ženícha,[1] Cirkev vyzýva svoje deti aby boli bdelé, aby boli pripravené prijať Krista, ktorý prechádza okolo, Krista, ktorý prichádza.

Čas prítomnosti

Túžba vyjsť a stretnúť Ho, pripraviť sa na Pánov príchod,[2] nám ponúka zamyslieť sa nad gréckym slovom *parousia*, ktoré sa do latinčiny prekladá ako *adventus*, od ktorého pochádza aj naše slovo Advent.

Vlastne *adventus* možno preložiť ako prítomnosť, príchod, prichádzanie.

Tento pojem nevynašli rani kresťania, v staroveku sa bežne používalo na označenie oficiálnej

návštevy významnej osobnosti – kráľa, cisára, alebo jedného z ich poverencov, ktorí prichádzali, aby prevzali správu nejakej provincie. Výraz bolo možné použiť aj pre príchod bohov, vychádzajúcich z obskúrnosti, aby sa prejavili vo svojej sile, alebo aby ich mohli oslavovať ich uctievatelia. Kresťania začali používať tento výraz na vyjadrenie svojho vzťahu ku Kristovi – Ježiš Kristus je Kráľ, ktorý vstupuje do tejto biednej „provincie“, nášho sveta, aby navštívil všetkých mužov a ženy. Je Kráľom, ktorého pozvanie podieľať sa na slávnosti jeho Adventu sa ponúka všetkým, ktorí v neho veria, všetkým, ktorí sú presvedčení o jeho prítomnosti medzi nami.

Prijatím výrazu *adventus* kresťania jednoducho konštatovali, že Boh je tu: náš Pán sa nestiahol zo sveta, nenechal nás osamotených. Aj keď ho nemôžeme vidieť, či dotknúť sa ho, ako je to možné pri veciach ktoré

vnímame zmyslami, on tu skutočne je, a prichádza nás navštíviť mnohými spôsobmi: čítaním Svätého Písma, vo sviatostiach, osobitne vo svätom prijímaní, v liturgickom roku, v životoch svätých, v mnohých situáciách každodenného života, nech by sa nám tieto zdali akokoľvek bežné, v kráse stvorenstva... Boh nás miluje, pozná nás po mene, zaujíma ho všetko v našom živote, je vždy po našom boku. Táto istota jeho prítomnosti, ktorú nám naznačuje liturgia Adventu diskkrétne, ale pritom cieľavedome počas týchto týždňov, predkladá našim očiam nový obraz sveta. „Táto istota, ktorú nám dáva viera, nám umožňuje na všetko sa pozeráť v novom svetle. A všetko, aj keď zostáva úplne rovnaké, sa stáva iným, lebo to je prejav Božej lásky.”[3]

Vďačná pripomienka

„Advent nám ponúka čas na zastavenie a stíšenie, aby sme mohli prijímať Božiu prítomnosť. Počas týchto dní, keď sa znovu zamýšľame nad slovami sv. Josemariú: „musíme byť presvedčení, že Boh je vždy blízko nás. My žijeme, ako keby bol ďaleko, v nebesiach, tam hore, a zabúdame na to, že je sústavne po našom boku. Je tam prítomný ako milujúci otec. Miluje každého z nás viac, než všetky matky sveta dokážu milovať svoje deti – pomáha nám, inšpiruje nás, požehnáva, a odpúšťa.”[4]

Ak sa ponoríme do tejto skutočnosti, ak sa budeme na tým často zamýšľať počas Adventu, budeme sa cítiť povzbudení, aby som sa s istotou na neho obracali v modlitbe počas dňa – budeme mu predkladať naše trápenia, ktoré nám navodzujú smútok, našu netrpezlivosť a otázky rodiace sa v našom srdci. Toto je ten správny čas, aby sme si posilnili

presvedčenie, že on nás stále počúva.
„ Tebe dôverujem, Bože môj: Nech
nie som zahanbený a nech moji
nepriatelia nejasajú nado mnou.”[5]

Pochopíme tiež, že mnohé nečakané
zvraty udalostí počas dňa, sú veľmi
osobným dotykcom Božím, znakom
jeho pozornej starostlivosti nad
každým z nás. Našu pozornosť často
príťahujú problémy a ťažkosti,
niekedy sotvaže máme síl na to, aby
sme vnímali tie všetky dobré, krásne
veci, ktoré pochádzajú od Boha.
Advent je časom, kedy by sme sa mali
častejšie zamyslieť nad tým, ako nás
ochraňuje, vedie, pomáha nám v
našom živote, aby sme ho tak chválili
za všetko čo pre nás urobil a čo pre
nás robí.

Keď budeme bdelí a pozorní voči
láskyplným maličkostiam od nášho
nebeského Otca, z nášho srdca
vytryskne úkon vďakyvzdania.
Vďačná spomienka na dobré veci,

ktoré nám Boh urobil, nám tiež pomáha v temných časoch ťažkostí, problémov, chorobe, utrpení.

„Radosť z evanjelizácie“, napísal pápež, „vždy vychádza z vďačnej spomienky – je to milosť, o ktorú máme vždy prosiť“[6] Advent je tiež časom, ktorý nás vyzýva, aby sme si viedli akýsi interný zápisník Božích prejavov lásky voči nám.

„Očakávam“, povedal sv. Josemaría, „že ty, tak ako aj ja, sa poďakujeme nášmu Pánovi. A viem aj to, že bez nejakej falošnej pokory, táto vďačnosť v tebe zanechá ešte väčší pocit presvedčenia, že si si z toho nič nezaslúžil sám.“[7]

Boh prichádza

Dominus veniet![8] Boh prichádza! Toto krátke zvolanie otvára obdobie Adventu a osobitným spôsobom ho možno počuť počas týchto štyroch týždňov, ako aj počas celého liturgického roka. Boh prichádza! Nie

je to len že Boh prišiel v minulosti, nielen jednoduchý oznam, že Boh príde v budúcnosti. Je to niečo, čo sa naozaj práve deje – deje sa to teraz a bude sa to diať aj naďalej, ako bude plynúť čas. V každom momente „Boh prichádza“, v každej chvíli dejín, náš Pán hovorí: „Môj Otec pracuje doteraz, aj ja pracujem“.[9]

Advent nás vyzýva, aby sme si uvedomili túto pravdu, a podľa toho aj konali. „*Však viete, aký je čas, že už nadišla hodina, aby ste sa prebudili zo sna. Neustále bdejte. A čo hovorím vám, hovorím všetkým: Bdejte!*“.[10]

Tieto výzvy zo Svätého Písma, v čítaní na prvú nedeľu adventnú, nám pripomínajú neustále prichádzania, *adventus* nášho Pána. Nie včera, nie zajtra, ale dnes. Boh nie je len v nebi, nezaujímajúci sa o nás a naše dejiny. On je naozaj Boh, ktorý prichádza. Keď budeme pozorne rozjímať nad textami adventnej liturgie, pomôže nám to pripraviť sa tak, aby jeho

prítomnosť neprešla bez nášho povšimnutia.

Pre Otcov Cirkvi Božie

„prichádzanie“ – sústavné, a aj samotná súčasť jeho bytia – sú koncentrované v dvoch hlavných príchodoch Krista: v Jeho Vtelení a v jeho slávnom príchode na konci dejín.[11] Advent sa odohráva medzi týmito dvomi bodmi. V prvých dňoch sa zdôrazňuje očakávanie Pánovho posledného príchodu na konci čias. A ako sa blížia Vianoce, pamiatka betlehemskej udalosti, ktorá priniesla plnosť času, sa stáva stále živšou. „Pre tieto dôvody je Advent význačne časom zbožného a radostného očakávania.”[12]

Prvá prefácia Adventu spája túto dvojitú tému: „Lebo pri svojom prvom príchode... splnil pradáвне prislúbenia a otvoril nám cestu do večnej spásy, aby sme pri jeho ... druhom príchode dostali prislúbený

dar spásy, ktorý ... bedlivo a túžobne očakávame.”[13]

Dni čakania a nádeje

Tou základnou tóninou Adventu je čakanie, ale je to čakanie na to, že Pán príde a toto sa mení na nádej. Skúsenosť nás učí, že životom prechádzame v očakávaníach a v nádeji. Keď sme boli deti, chceli sme narásť, ako mladí muži a mladé ženy v nádeji očakávame veľkú lásku, ktorá by naplnila naše životy, keď sme dospelí, dúfame v profesionálne naplnenie, istý úspech, ktorý by nasmeroval celý náš zvyšný život, keď zostarneme, dúfame v nejaký dobre zaslúžený odpočinok. Napriek tomu, keď sa tieto túžby naplnia, alebo aj keď zlyhajú, uvedomujeme si, že to, v čo sme dúfali, ešte nebolo všetko. Potrebujeme nádej, ktorá siaha za to, čo si dokážeme predstaviť, potrebujeme to, čo nás prekvapí. A tak aj keď mávame veľké

či malé nádeje, ktoré nás posúvajú zo dňa na deň vpred, bez tej najväčšej nádeje zo všetkých, zrodenej z Lásky, ktorú Duch Svätý vložil do našich srdc,[14] všetko ostatné je nedostačujúce.

Adventný čas nás pobáda, aby sme si kládli otázky: V čom spočíva naša nádej? Alebo možno ísť ešte hlbšie: aký zmysel má môj terajší život, moje dnes, moje teraz? „Ak čas nie je naplnený prítomnosťou, obohatenou zmyslom,“ povedal Benedikt XVI., „očakávanie prinášajú riziko, že budú neznesiteľné – ak človek očakáva niečo, ale v danom momente neprichádza nič, inými slovami, ak prítomnosť zostáva prázdna, každá chvíľa, ktorá plynie, sa zdá byť extrémne dlhá a čakanie sa stáva príliš ťažkým bremenom, lebo budúcnosť zostáva úplne neistá. Na druhej strane, ak čas je obdarený zmyslom a ak v každej chvíli vnímame niečo špecifické a

zmysluplné, práve vtedy radosť z očakávania robí prítomnosť vzácnejšou.”[15]

Jasličky pre nášho Boha

Naša prítomná chvíľa má zmysel, pretože Mesiáš, očakávaný po stáročia, práve prichádza na svet v Betleheme. Spolu s Máriou a Jozefom a s pomocou nášho Anjela Strážneho ho očakávame s novým vzrušením. Pri svojom príchode medzi nás nám Kristus ponúka dar svojej lásky a spásy. Pre kresťanov je nádej naplnená istotou: náš Pán je prítomný v celom našom živote, v našej práci, v každodenných pohladieniach – celý čas nás sprevádza a jedného dňa vysuší všetky naše slzy. Jedného dňa, ktorý ani nie je tak ďaleko, všetko nájde naplnenie v Božom kráľovstve, kráľovstve spravodlivosti a pokoja. „Obdobie Adventu...obnovuje tento horizont nádeje, nádeje, ktorá

nesklame, lebo je založená na Božom Slove. Nádeje, ktorá nesklame jednoducho preto, lebo Pán nikdy nesklame!”[16]

Advent je časom prítomnosti a čakania na to, čo je večné. Je to čas radosti, dôvernej radosti, ktorú nikto nedokáže vziať. „*Ale zasa vás uvidím*“, sľubuje Ježiš svojim učeníkom, „*a vaše srdce sa bude radovať. A vašu radosť vám nik nevezme*“.[17] Radosť v čase očakávania je hlboko kresťanský postoj, ktorý môžeme vidieť u našej Preblahoslavenej Matky: od chvíle Zvestovania „*panenská Matka túžila s nevýslovnou láskou*”[18] po príchode svojho Syna, Ježiša Krista. Mária nás učí, aby sme čakali s pokojným srdcom na príchod nášho Pána, pričom sa tiež vnútorne pripravujeme na to stretnutie, s radosťou sa snažíme „*vybudovať jasličky pre nášho Boha v našich srdciach.*”[19]

[1] Cf. *Mt* 25:1ff.

[2] Cf. *I Sol* 5:23.

[3] *Íst' s Kristom*, č. 144.

[4] *Cesta*, č. 267.

[5] Vstupná antifóna, prvá adventná nedeľa, cf. *Ž* 24[25]:1-2.

[6] Pápež František, Apoštolská exhortácia *Evangelii Gaudium*, 24. novembra 2013, č. 13.

[7] *Íst' s Kristom*, č. 1.

[8] *Rímsky misál*, utorok 1-3 adventného týždňa, vstupná antifóna Cf. *Zach* 14:5.

[9] *Jn* 5:17.

[10] *Rim* 13:11; *Lk* 21:36; *Mk* 13:37.

[11] Cf. Svätý Cyril Jeruzalemský, *Katechéza* 15:1 (2. čítanie Liturgie hodín na prvú nedeľu adventnú).

[12] Rímsky kalendár, Všeobecné normy pre liturgický rok, č. 39.

[13] *Rímsky misál*, Prvá prefácia Adventu.

[14] Cf. *Rim* 5:5.

[15] Homília Benedikta XVI., Vešpery k prvej adventnej nedeli, 28. novembra 2009.

[16] Pápež František, Anjel Pána, 1. decembra 2013.

[17] *Jn* 16:22.

[18] *Rímsky misál*, Druhá prefácia Adventu.

[19] Sv. Josemaria, poznámky z rozjímania, 25. decembra 1973 (AGP, Library, P09, p. 199).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/advent-ako-priprava-na-
panov-prichod/](https://opusdei.org/sk-sk/article/advent-ako-priprava-na-panov-prichod/) (09.08.2025)